

[Udenrigsministeren.]

Enighed, at der ikke gennem Stridigheder herhjemme kan fremkomme Ting, som kan vanskeliggøre vor Stilling udadtil.

Jefsen Christensen: Jeg vil gerne straks sige, at det er en Selvfølge, at mit Parti altid vil være rede til at medvirke til Tilvejebringelsen af den Lovhjemmel, der maatte være fornøden til Gennemførelsen af de Forholdsregler, som Folkeforbundets Myndigheder henstiller til sine Medlemmer at gennemføre i Henhold til Folkeforbundspagtens Bestemmelser. Naar der i det foreliggende Tilfælde har været Uenighed om Ordlyden af det Lovforslag, der er fremkaldt af Folkeforbundsraadets Vedtagelse af 7. Oktober dette Aar i Anledning af, at Italien under den italiensk-abessinske Konflikt har grebet til Krig i Strid med de Forpligtelser, der er vedtaget af Folkeforbundets Medlemmer i Henhold til Pagtens Artikel 12 — naar der er nogen Uenighed herom, hænger det sammen med, at Regeringen kræver en almindelig Bemyndigelse til at gennemføre Sanktioner i Henhold til Pagtens Artikel 16, Stk. 1, ikke blot i det foreliggende Tilfælde, men ogsaa for muligt senere forekommende Tilfælde af lignende Art og maaske over for andre Lande. Det er indlysende, at netop Sanktioner udstedt i Henhold til Artikel 16, Stk. 1, der omhandler finansielle, kommercielle, økonomiske og personlige Forbindelser Landene imellem, berører Interesser af betydende Karakter for dem, eventuelle Sanktioner kommer til at ramme, og det er indlysende, at der derfor ligger en berettiget Interesse i at kræve, at Lovgivningsmagten i vor Land tages med paa Raad, hvis saadanne Indgreb skal foretages i andre Tilfælde end det, som det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa. Mit Parti kan ikke erkende Nødvendigheden af, at der skabes en permanent Lovgivning, selv om den foreliggende Situation medfører, at vi fra alle Sider i Rigsdagen er villige til at give Regeringen den fornødne Bemyndigelse i det foreliggende Tilfælde og i Henhold til internationale Beslutninger. Jeg kan derfor ikke anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget uforandret, men maa ved Afslutningen af første Behandling stille Forslag om, at Sagen henvises til et Udvalg.

Jeg vil gerne udtale min fuldkomne Enighed med den højtærede Udenrigsminister om, at en Sag af denne Karakter i langt højere Grad egner sig til Behandling i et Udvalg end til en længere offentlig

Drøftelse, og jeg skal derfor nøjes med ved denne Lejlighed at gøre disse faa Bemærkninger. Men jeg vil tilføje Haabet om, at vi under en kommende Udvalgsbehandling i hvert Fald maa komme til at forstaa og respektere hinandens Grunde og maaske naa til Enighed.

Buhl: Jeg kan paa mit Partis Vegne udtale Tilslutning til det foreliggende Forslag. Det modsvarer jo de Forpligtelser, der paahviler vor Land i Henhold til Folkeforbundspagten, Forpligtelser, som samtlige Partier er enige om skal opfyldes. Mit Parti er af den Opfattelse, at meget vægtige Grunde taler for, at Sagen ordnes igennem en generel Bemyndigelse, saaledes at man søger at løse den Opgave, der foreligger, ikke blot med Hensyn til det specielle Tilfælde, der har givet Anledning til, at denne Sag kommer frem nu, men saaledes, at man ogsaa har et Grundlag at arbejde paa i Fremtiden, og det er vor Opfattelse, at man gennem den Ændring, der i Folketinget er sket i det af den højtærede Udenrigsminister fremsatte Forslag, har truffet alle de Sikkerhedsforanstaltninger, som Rigsdagen med Rimelighed kan forlange med Hensyn til Opretholdelsen af den Indfyldelse, man nu mener at maatte skaffe sig over for de vigtige Spørgsmaal, her er Tale om.

Der kunde være adskilligt at sige om den Stilling, som Mindretallet i det andet høje Ting har taget over for det foreliggende Forslag ud fra — saa vidt man kan skønne — en rent indrepolitisk Tilskyndelse, men jeg skal afholde mig derfra, skal indskrænke mig til at anbefale Forslaget til hurtig Fremme, og jeg gør det i det Haab, at Fler-tallet i dette høje Ting vil besinde sig paa det alvorlige Ansvar, som denne Sag paalægger os.

Lange: Det er jo ikke megen Tid, der levnes Rigsdagen, heller ikke dette høje Ting, til Behandling af et Forslag, hvis Vedtagelse — derom kan jeg være ganske enig med den højtærede Udenrigsminister — er et meget betydningsfuldt og alvorligt Skridt for Rigsdagen; men vi bøjer os naturligvis for Nødvendigheden af, at en Afgørelse skal træffes inden den 18. November.

Mit Parti erkender fuldt ud, at de Forpligtelser, vi som Medlem af Folkeforbundet har paataget os i Henhold til Folkeforbundspagten, naturligvis skal opfyldes. Vi erkender, at i den Situation, vi i Øjeblikket er i, efter de Vedtagelser, der har fundet Sted, er vi nødt til at opfylde de Forpligtelser, der derved vil komme til at paahvile os. Men